

Arafalık 1

– AZİZ REMZİ · 30 Nisan 2022

Her insanın hayatında aklında kalan ve andıkça burnunun direğinin sızladığı anları çocukluğudur.Çocukluk anılarımız aklımıza geldiğinde muhatabımız bizden küçükse "Bizim zamanımızda" ya da "Sen hatırlamazsın" girişi yaparak başlarız anlatmaya.Konu ilerleyip tam kıvamına geldiğinde biraz da efkârlanarak "Nerede o eski bayramlar " deriz.Bu söylem ise klasik söylemlerde ilk üçe girer.

Evet bu mecrada bulunan tüm dostlar bilirler, bayram öncesi çocukların en sevdiği günlerden biridir Arefe.Biz Erzurumda bu güne "Arafa" yapılan işleme ise "Arafalık" deriz.Bir nevi çocukların bayram öncesi bayramıdır.Giyilen yeni kıyafetler ve ayakkabılar ile mutlu mesut olunur.Etrafa gösterilirdi.Sonra, arafalık toplamaya en yakın komşulardan başlanırdı.Akrabalar veya iyi ilişki içinde olunan komşular harçlık bile verirlerdi.O gün apartmanlar, sokaklar curcuna içindedir. Sevinçlerine paha biçilemez çocukların, giydikleri rengarenk kıyafetler ile oluşturdukları armoni nadir anlardandır.

Bayramlar,şenlikler,düğünler, fuarlar çocuklarımız ile daha değerli onlar ile daha canlıdır.Kültürümüzün can damarları olan bu etkinliklerin kıymeti paha biçilemez Bu değerlere sahip çıkıp çocuklarımıza aktarımını doğru yapmalıyız.Özellikle halden anlayan büyüklerin çocuklarımızı teşvik edici tutumları bu yolda önem arz etmektedir.

Kendi anılarımdan birkaç örnek vermem gerekirse;

Seksenli yılların ilk çeyreğiydi.Yine bir ramazan öncesiydi.Çocuklar olarak yarın arafalık toplayacaktık.O dönemler hep kara lastik ya da ondan bir üst model (!) ayakkabı olan ve parlak lastikten yapılmış "Cızlavet" giyerdik. Çobanlık yaparken ya da tarlaya tapana giderken onları giyerdik.Ayakların terlediğinde veya ıslandığında sağa sola kayar içi vıcık vıcık olurdu.Yürürken zorlanırdık.Bu anları yaşarken bir iskarpinimiz olsa bunlar olmaz diye içten içe hayıflanırdık.

Bu yaşma kadar hiç iskarpinim olmamıştı.Olanları görünce de çaktırmadan bakar,içten içe imrenirdim.Acaba benim de iskarpinim olacak mıydı? Benim de sabah kalktığımda o boyalı ve parlak cilalı iskarpinlerim döşeğimin ucunda olur muydu?

O gün sabah yine erkenden kalkmıştık.Önce bayram namazı kılınacak, sonra mezarlığa gidilip ölmüşlerimize yasinler, fatihalar okuyacaktık.Eve dönüşte; yaprak sarmalar,göğermiş peynirler,börekler, pilavlar yenilecek sonra bayram görüşmeleri başlayacaktı.Dedemlerle birlik oturuyorduk. Annem,babam,dedem, ninem, dört amcam,halam,ben ve kardeşim.Kocaman bir aileydik.Yemekler şenlikle yenir,işler çarçabuk halledilirdi.Tek sıkıntı çocukluğumuzda sevgi görmeden büyüdük.Babamın bir defa olsun başımı okşadığını,ismimi verdiğini hatırlamıyorum.

Arafa sabahıydı.Küçük amcam Ömer'le yaşıttık.Yer döşeginde beraber yatıyorduk.Onunla yer yer kavga eder yer yer küserdik ama genelde mutluyduk.Uyandıgımda gayri ihtiyari etrafa baktım hiç bir şey yoktu.İçimi bir hüZün kapladı.Bir bayram daha iskarpinim olmamıştı.Babama söylesem kızacağını biliyorum.Ama Bahri amca oğlu Fahri'ye alacaktı.Fahri en yakın arkadaşımdı.Şimdi o bana caka satacak, ayakbılarını ileri doğru uzatarak "Bak bak! Senin var mııı?" Diye dudaklarını büze büze beni sınır edecekti.

Devam edecek...